

Ngày xưa ngày xưa, có một cô bé tên là Capucine. Capucine sống với bà trong một ngôi làng nhỏ ở chân núi. Bà đã nhận nuôi em khi em còn là trẻ sơ sinh. Capucine gọi bà là Nonna - Bà Ngoại và xem bà như mẹ em vậy.

Bà Ngoại dạy em đọc và viết, còn dạy em bỏ củi và nấu nướng... Nhưng hơn hết, bà dạy em yêu thương. Bà đã dành cho em tình yêu thương bao la nên em cũng yêu thương bà nhiều như thế.



Mỗi ngày, Capucine và bà làm việc cùng nhau trong vườn rau, ngay dưới ngọn Núi Thánh. Dân làng nơi đây gọi như vậy bởi ngọn núi dường như chạm đến cả trời xanh. Và mỗi tối, cô bé sẽ ngồi cùng bà bên lò sưởi. “Cháu có thể đem giúp bà chiếc khăn choàng lại đây không, cháu yêu?” Bà Ngoại nói, sau khi đã yên vị trên ghế bành.

Capucine liền đi tìm khăn và nhẹ nhàng choàng lên vai bà để bà được ấm hơn. Thế rồi Bà Ngoại kể cho em nghe những kỉ niệm đẹp nhất trong đời bà, còn Capucine thì nói về những ước mơ lớn lao của em. Cứ thế, năm tháng trôi qua thật bình yên.



Nhưng rồi, một ngày kia, Bà Ngoại ngã bệnh. Bà không thể rời khỏi giường nữa. Thầy lang của làng đã mang đến những cây thuốc giúp làm dịu cơn ho của bà. Capucine thì nấu những món xúp với rau củ hái trong vườn... Nhưng tất cả đều vô dụng.

Vào một buổi tối, Bà Ngoại nói với Capucine: “Cháu đừng lo, báu vật của bà à. Sớm thôi, bà sẽ nhẹ bẫng như chim én và bay xa đến tận đỉnh Núi Thánh. Từ trên cao, bà sẽ dõi theo cháu.”

